

De stilte schreeuwt: kom terug

In de rubriek 'Eruit' bezoeken we bijzondere slaapplekken in Nederland of net over de grens. Vandaag: **B&B Waddendroom** in Morra in Noordoost-Friesland, een streek die je terugbrengt naar wat ooit was.

Het leven in deze regio was hard, vroeger. We hadden daar al iets van mogen proeven in 2021. Op het wad, achter de dijk bij Moddergat -zo heet het gehucht echt- werd de opera Peter Grimes uitgevoerd over het benauwde, benepen bestaan in een kleine vissersgemeenschap. Gevist wordt hier overigens al lang niet meer, sinds bijna de hele vloot verging bij de stormramp van 5 op 6 maart 1883, waar plaquettes en sculpturen in Moddergat aan blijven herinneren. Gebleven zijn het stille wad, de kalme terpdorpen, de rust. Toen we drie jaar geleden naar huis reden, dacht ik: 'deze streek schreeuwt om een tweede bezoek'. Nu is het dan zover.

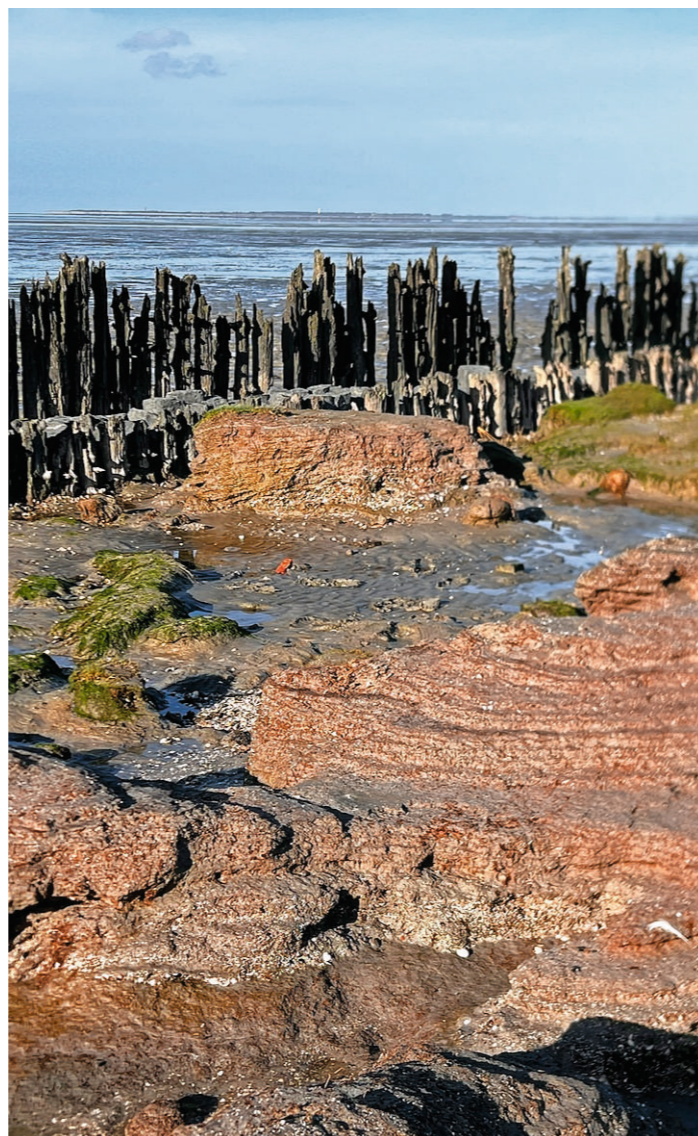
Eerst maar naar het appartement in Morra (Moarre in het Fries) dat vier fietskilometers landinwaarts bij Moddergat vandaan ligt. Binnen lijkt vroeger ver weg. Ons onderkomen, nog maar een jaar oud en dus gloednieuw, is modern gezellig gestyled. Er is een badkamer met regendouche. Er is een behoorlijke sauna, een overdekt terras. We hebben een compleet, maar dan ook echt compleet ingerichte keuken. Geen zoek naar theezakjes en cupjes voor het

Krups Nespresso koffiezetaaraat, geen geëmmert met ontbrekende, en natuurlijk zelf vergeten mee te nemen, vaat-, hand- en theedoeken. Boeken over de omgeving zijn er, in de kast liggen multomappen met tips.

Ransuilen

En helemaal mooi: onze vriendelijke gastvrouw belooft ons ransuilen. „Er zitten er soms wel acht in de boom bij de pastorie hier tegenover.” Pastorie? Hier, nabij Dokkum, slechts acht fietskilometers verderop, het vestingstadje waar Bonifatius werd vermoord in 754 omdat hij het katholicisme wilde brengen? Waar een aandoenlijk provinciemuseum in het centrum van het Dokkum nog aan herinnert, zullen we later ontdekken. De moord op de missionaris heeft de kerstening van de Friezen niet tegen kunnen houden. Na de katholieken kwamen de protestanten. Maar nu bloedt het christendom vanzelf dood. De ontkerstening gaat zonder bloedvergieten. De pastorie is geen pastorie meer. De kerk doet niet meer dienst als kerk.

Fietsen rond het Lauwersmeer staat op ons programma. Maar turend op de routekaart trap ik hard op de rem. „Het fietspad ligt

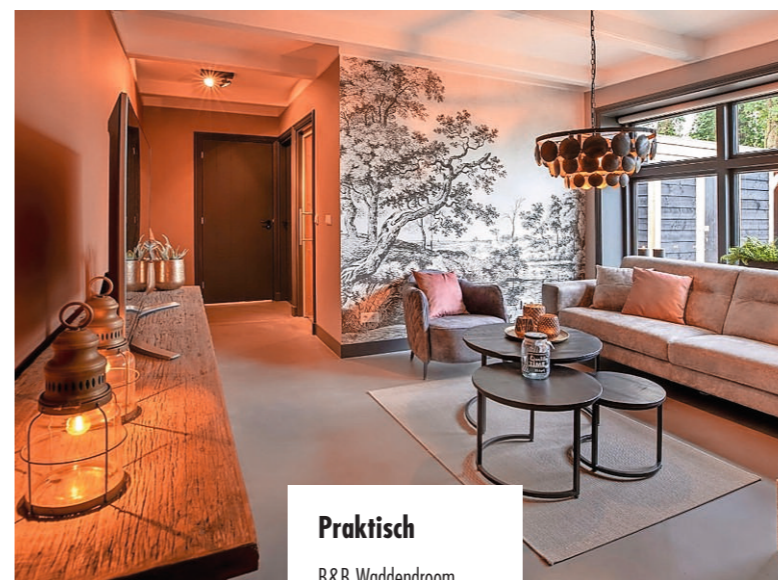

Met weemoed denk ik terug aan het urenlang niks in mijn jeugd

langs drukke autowegen, niks aan.” Maar de man haalt mij over. „Op Komoot heeft het Rondje Lauwersmeer vijf sterren.” Eerlijk is eerlijk, de man en Komoot hebben gelijk. Het is echt een mooie fietstocht langs verrassend minder autowegen dan eerst leek. We zien grutto's, scholeksters, Kieviten en weilanden vol ganzen. Vrolijk kwinkelerende veldleeuweriken halen blij gevoelens naar boven. Met weemoed denk ik terug aan het urenlang lummelen buiten in mijn jeugd. Een halve eeuw geleden was de veldleeuwerik de meest verspreid voorkomende vogel in Nederland. Maar nu is-ie nagenoeg verdwenen.

Wind mee

Het waait hier altijd, had onze gastvrouw gezegd. Vandaag ook.

Praktisch

B&B Waddendroom heeft één slaapkamer met tweepersoonsbed. De prijs voor een overnachting bedraagt circa 130 euro - incl. toeristenbelasting en gebruik sauna. Ontbijt kost 16,95 euro per persoon. natuurhuisje.nl/vakantiehuisje/69825

Maar op momenten dat je de wind mee hebt, is het net of je op een elektrische fiets zit. Pauze. Ik vlij mij op een torenhoog ligbed dat er door Staatsbosbeheer is neergezet om 's nachts, als het Lauwersmeer in het duister gehuld is, sterren te kijken. Ik neem hapjes van de koek en de cake die resteren van het overvloedige ontbijt dat onze gastvrouw in een rieten mand aan de deur had bezorgd. Ik tuur naar de witte wolken die gestaag overdrijven langs de strakblauwe hemel. „Een sprinkhaan verandert in een babyolifant. Een zeepaardje wordt aangevallen door een teckel.” De man heeft er geen oog voor. Hij tuurt door zijn kijker: „Kijk, een blauwe kiekendief, een vrouwtje. Bijzonder.” Eten doen we in Dokkum, met uitzicht op het keerpunt van de Elfstedentocht. We gaan zitten

rekenen. Vroeger kon er, gemiddeld gesproken, elke vijf jaar wel een gereden worden. Dat is niet meer. Sinds de laatste schaatstocht, 26 jaar geleden, is het: it giet net oan. Net: niet.

Bedelstaf

De volgende dag lopen we langs de oneindig lijkende waddenkust. Zouden de vroegere bewoners van deze streek het wad ook zo hebben gezien? In het beschermd dorpsgezicht Moddergat lopen we Museum 't Fiskershúske binnen. In een van de tiny vissershuisjes, waar vroeger twee families huisden, woonde tot 1963 een gezin met acht kinderen. Men kookte, at en sliep in de voorkamer met z'n beroete plafond. „Vissersvrouwen hadden een moeilijk bestaan”, lees ik hardop voor van een kaartje. „Ze zorgden voor de kinderen,

deden het huishouden, wat toen zwaar was, en moesten in het visseizoen dagelijks ook nog eens meer dan duizend pieren zoeken op het wad. Als hun man omkwam op zee, raakten ze aan de bedelstaf.” Ben ik even blij met de stofzuiger, de magnetron, de wasdroogcombinatie in mijn goed geïsoleerde vakantiehuis. Tijden veranderen. Gelukkig maar. Wat dat aangaat. Verhip, bij het appartement terug, horen we het kenmerkende geroep van de ransuil. Dat geluid is sinds mensenheugenis onveranderd. En ja, daar zit er eentje, op het dak van de naastgelegen schuur. De man snelt naar binnen om zijn kijker te pakken. „Heel apart om hem zo even te zien. Het is een bedreigde diersoort.” Bedreigd. Ik sta weer met beide benen in het nu.